

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Zabrzu w dniu 22 maja 2017 r. sygn. akt VII K 142/17 apelację wniósł obrońca skazanego B. O..

Obrońca skazanego zarzucił orzeczeniu:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary albowiem zastosowano ograniczoną absorpcję w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności zamiast zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wydanie wyroku łącznego w oparciu o zasadę pełnej absorpcji oraz zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wypada zauważyć, iż wprawdzie obrońca skazanego zaskarża wyrok Sądu I instancji w całości, jednak w istocie rzeczy chodzi o zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej wymierzonej skazanemu.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy stwierdził, iż orzeczenie Sądu I instancji nie narusza żadnych przepisów ani prawa materialnego ani też procesowego.

Wbrew twierdzeniom apelacji należy stwierdzić, że kara łączna stanowi niejako podsumowanie przestępczej działalności skazanego, zaś zastosowanie wnioskowanej w apelacji skrajnej metody łączenia kar, jest rozwiązaniem wyjątkowym, mającym zastosowanie w sytuacji, gdy występuje wyjątkowo bliski związek podmiotowo - przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, albo jeśli istnieją w sprawie wyjątkowe, szczególnie okoliczności dotyczące osoby sprawcy zwłaszcza jego zachowania w zakładzie karnym. Podkreślić należy, iż orzekając o karze łącznej stosuje się zwykle dyrektywy karania, a w szczególności - słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo - podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Mając na uwadze powyższe stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy zasadnie zwrócił uwagę na stosunkowo długi odstęp między czynami skazanego i wykluczył możliwość zastosowania pełnej absorpcji, jako metody łączenia kar jednostkowych. Nie sposób też nie dostrzec tego, co celnie wyartykułował Sąd meriti, iż skazany posiada pozytywną opinię z okresu odbywania kary - co umożliwiło zastosowanie przy łączeniu kar, zasady absorpcji. Nie ma racji autorka apelacji, iż procedując w sprawie Sąd Rejonowy nie uwzględnił opinii wychowawcy z zakładu karnego. Sąd pierwszej instancji uwzględnił, że postawa skazanego podczas wykonywania kary była właściwa i dlatego też nie stosował zasady kumulacji. Nawet w sytuacji, gdyby skazany w okresie odbywania kary, zmienił w sposób radykalny swoje zachowanie, to nie sposób przyjąć, iż jest to postawa utrwalona, świadcząca w sposób pewny o trwałej zmianie zachowania skazanego. Dopiero bowiem dłuższy okres właściwego, regulaminowego zachowania skazanego, mógłby świadczyć o zmianie jego zachowania o charakterze trwałym. W tych warunkach należy stwierdzić, że orzeczona kara łączna pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie istotne przesłanki wymiaru kary łącznej, a tym samym kara ta nie może uchodzić za surową i to w stopniu rażącym, a tylko w takim wypadku należałoby ją skorygować.

Dlatego też, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako słuszny, utrzymał w mocy.

Orzeczenie o wydatkach za postępowanie odwoławcze oparto na treści art. 624 § 1 k.p.k., uznając że ich uiszczenie przez skazanego ze względu na jego trudną sytuację majątkową, byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.